ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Έλντα Έξαρς

Τα Μαγικά Μενταγιόν του Μέιντον

Εκδόσεις Κύκνος

τίτλος
Έλντα Έζαρς - Τα μαγικά μενταγιόν του Μέιντον

συγγραφέας
Παναγιώτα Χατζηβασιλείου

σελιδοποίηση και εξώφυλλο
Ατελιέ των Εκδόσεων Κύκνος

α' έκδοση Φεβρουάριος 2026
isbn 978-618-5902-40-7

Εκδόσεις Κύκνος
Θεσσαλονίκη - Αθήνα

www. kyknospublications.gr
info@kyknospublications.gr

Φιλίππου 49, 546 31
Κέντρο, Θεσσαλονίκη
τ: 2311 27 28 03

Κωλέττη 15 & Εμ. Μπενάκη,
Εξάρχεια, Αττική
τ: 21 10 12 6900

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού, η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικο-ακουστικό μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Στους γονείς μου, Ευαγγελία και Νίκο.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Είχε έναν μοναδικό τρόπο να βρίσκει πάντα το καλό και να έχει πίστη παρά τα όσα είχε δει. Και αυτό ήταν που αγαπούσα περισσότερο, την αγνή μαγεία της αθάνατης ελπίδας της.

-Becca Lee

HALLOWEEN

Το κρύο ήταν έντονο, τα φύλλα των δέντρων κείτονταν παντού γύρω από το σπίτι της οικογένειας Έζαρς. Το κίτρινο και πορτοκαλί χρώμα τους ταίριαζε απόλυτα με τους εορτασμούς για το Χάλοουιν. Οι κολοκύθες σε συνδυασμό με τα διάφορα στολίδια των σπιτιών στη γειτονιά έδιναν μια πραγματικά μαγική ατμόσφαιρα.

Η Έλντα καθόταν στα σκαλιά του σπιτιού της και άκουγε μουσική, όταν παρατήρησε τη γάτα της, τη Σπίαρς, να μυρίζει έντονα κάτι στο χώμα και να σκάβει. «Όχι πάλι ποντίκι…» σκέφτηκε και πλησίασε απρόθυμα. Στο χώμα, κρυμμένο κάτω από τα πορτοκαλί φύλλα, υπήρχε ένα χρυσό μενταγιόν. Η χρυσή περίτεχνη αλυσίδα του κατέληγε σε έναν χρυσό κύκλο με ένα μικρό βαθούλωμα στη μέση σε σχήμα πρίσματος. Θα έλεγες ότι έλειπε κάποιο κόσμημα από εκείνο το σημείο. Η Έλντα το πήρε στα χέρια της, το κοίταξε με προσοχή, το καθάρισε με το κασκόλ της και το έβαλε στην τσέπη του παλτού της. Θα το έδειχνε αργότερα στη μητέρα της, για να βρουν σε ποιον ανήκε.

Η Έλντα γύρισε και κατευθύνθηκε προς το σπίτι της, εκείνη τη στιγμή όμως άκουσε τη Μέρεντιθ να τη φωνάζει. Η Μέρεντιθ ήταν η κολλητή φίλη της Έλντας. Έμενε σε ένα από τα διπλανά σπίτια μαζί με τους δύο μεγαλύτερους αδερφούς της, τον Ρούφους και τον Σέλντον. Τα τρία παιδιά είχαν χάσει τους γονείς τους και ζούσαν μαζί με τη γιαγιά τους, την Εραμένα Γουόλ-

τερς. Η Έλντα τούς είχε γνωρίσει τον περασμένο χειμώνα, όταν μετακόμισε με την οικογένειά της από το Λονδίνο στο επαρχιακό Μέιντον. Ο μπαμπάς της είχε αναλάβει τη διεύθυνση ενός μικρού επιπλοποιείου στην περιοχή και είχε εκεί το πατρικό του σπίτι, ένα διώροφο με μεγάλο κήπο, κοντά στο κέντρο της πόλης. Η μητέρα της ήταν μοδίστρα και έτσι θα μπορούσε να δουλεύει από το σπίτι. Η Έλντα δεν είχε αδέρφια, αλλά έκανε πολύ καλή παρέα με τη μικρή μαύρη γάτα της, τη Σπίαρς. Τη συμπάθησε από την πρώτη στιγμή, με το που είδε τα μεγάλα πράσινα μάτια της που λαμπύριζαν στο σκοτάδι. Της θύμισαν τα μάτια της ίδιας και της μαμάς της που ήταν επίσης πολύ μεγάλα και πράσινα. «Έλντα, Έλντα! Περίμενε, έχω να σου πω νέα!» φώναξε με ενθουσιασμό η Μέρεντιθ. «Γεια σου, Μέρεντιθ, τι έγινε, γιατί φωνάζεις;» Η Μέρεντιθ την κοίταξε στα μάτια και της είπε: «Θα κάνουμε πάρτι για το Χάλοουιν το επόμενο Σάββατο, τα αγόρια το αποφάσισαν και η γιαγιά μας το δέχτηκε. Θα ντυθούμε με στολές. Έλντα, σε παρακαλώ, θα μας βοηθήσεις να το οργανώσουμε;» Εκείνη φάνηκε να το σκέφτεται για μερικά λεπτά και τελικά απάντησε: «Αν και έχω αρκετό διάβασμα, ναι, φυσικά. Λατρεύω τα πάρτι και ειδικά τα χάλοουιν πάρτι».

Την επόμενη εβδομάδα η Έλντα ετοιμαζόταν να πάει στο πάρτι. «Μαμά, μπαμπά, είμαι έτοιμη!» φώναξε από το δωμάτιό της. «Ω! Έλντα, είσαι υπέροχη!» απάντησε ο μπαμπάς της και η μαμά της χαμογέλασε με θαυμασμό για την κόρη της. Η Άννα, η μητέρα της Έλντας, της είχε ράψει ένα περίτεχνο κουστούμι μάγισσας. Το φόρεμα ήταν μαύρο με πολλές λεπτομέρειες στα μανίκια και στο κάτω μέρος σε χρώμα σμαραγδί, ίδιο με το χρώμα των ματιών της Έλντας. «Να μην ξεχάσεις την κολοκυθόπιτα!» της υπενθύμισε η Άννα και πρόσθεσε: «Ξέχασες να πάρεις το καπέλο της μάγισσας!» Η Έλντα φόρεσε το καπέλο και τίναξε τα μακριά κόκκινα μαλλιά της σε απόχρωση του τζίντζερ. «Θα ταίριαζε πολύ αν είχες και ένα κόσμημα για τον λαιμό», σχολίασε ο μπαμπάς της.

Η Έλντα σκέφτηκε για λίγο και στη συνέχεια θυμήθηκε το μενταγιόν που είχε βρει στην αυλή πριν από μία εβδομάδα. Το είχε βάλει στο συρτάρι του κομοδίνου της και το είχε ξεχάσει. Το πήρε, το έβαλε στην τσέπη της και δεν το έδειξε στους γονείς της. Το έκανε ασυναίσθητα γιατί ένιωσε πως η μητέρα της θα της το έπαιρνε για να δει σε ποιον ανήκει.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο μαζί με τον Λεόν, τον μπαμπά της, και σε ένα δεκάλεπτο ήταν έξω από το σπίτι της Μέρεντιθ. Ο κήπος του σπιτιού ήταν γεμάτος λαμπιόνια σκελετούς και κολοκύθες του Χάλοουιν. Το σπίτι ήταν τόσο μεγάλο και επιβλητικό όπως πάντα. Στην πόρτα είδε τη Μέρεντιθ να τη χαιρετάει χαμογελώντας. «Έλντα! Πόσο χαίρομαι που ήρθες», αναφώνησε γεμάτη χαρά. «Χρόνια πολλά, Μέρεντιθ, αυτό είναι κολοκυθόπιτα που έφτιαξα με τη μαμά», απάντησε η Έλντα με ενθουσιασμό. «Πέρασε, γεια σας, κύριε Έζαρς! Έλντα, η στολή σου είναι υπέροχη!» Η Έλντα κοίταξε το γιορτινό σπίτι της φίλης της και της απάντησε: «Και η δική σου, Μέρεντιθ, πολύ ευφάνταστο να ντυθείς κολοκύθα! Περίμενε, ξέχασα κάτι». Η Έλντα έβγαλε το μενταγιόν από την τσέπη της και το φόρεσε στον λαιμό της. Η Μέρεντιθ την κοίταξε με απορία. «Τι είναι αυτό; Αυτό μοιάζει με κειμήλιο…» Η Έλντα δεν της απάντησε αμέσως αλλά μετά της ψιθύρισε στο αυτί: «Θα σου πω μετά, πάμε τώρα να μου γνωρίσεις τους φίλους σου».

Οι δύο φίλες κατευθύνθηκαν προς τη μεγάλη σάλα του πύργου, γιατί στην ουσία το σπίτι των Γουόλτερς έμοιαζε περισσότερο με πύργο αντί για σπίτι. Γύρω στα είκοσι παιδιά, αγόρια και κορίτσια, περίπου στην ηλικία της, δηλαδή γύρω στα δεκατρία με δεκατέσσερα, βρίσκονταν άλλα όρθια και άλλα καθισμένα σε κάποιον από τους τρεις χρυσοκέντητους καναπέδες της σάλας. Στη μέση του κεντρικού καναπέ κάθονταν ο Ρούφους και ο Σέλντον μαζί με τη γιαγιά τους, την κυρία Εραμένα Γουόλτερς. Όταν είχε πρωτακούσει αυτό το

όνομα η Έλντα είχε τονίσει στη φίλη της ότι της είχε φανεί πολύ ιδιαίτερο. «Έλντα, σου πάει πολύ να είσαι μάγισσα!» είπε χαμογελώντας ο Ρούφους ενώ ο Σέλντον πρόσθεσε: «Έπρεπε να φέρεις και τη Σπίαρς μαζί, μια μαύρη γάτα θα προσέδιδε κάτι παραπάνω στην όλη αμφίεση» και πέταξε στην Έλντα ένα μικρό χρυσοκέντητο μαξιλαράκι σαν ένδειξη φιλίας μεταξύ τους.

Η γιαγιά τους έγνεψε προς την Έλντα να την πλησιάσει και μόλις εκείνη πήγε προς το μέρος της τής είπε σχεδόν ψιθυριστά: «Έλντα, πού βρήκες αυτό που φοράς;» Η Έλντα κοιτάζοντάς την στα μάτια απάντησε: «Μα ξέρετε ότι η μαμά μου είναι μοδίστρα…» «Δεν εννοώ τη στολή, καλή μου, αναφέρομαι στο κολιέ, στο χρυσό κολιέ…» Η Έλντα κοίταξε το μενταγιόν της και είπε: «Α, αυτό το μενταγιόν δεν είναι χρυσό. Είναι δώρο μιας θείας μου». Η κυρία Εραμένα την κοίταξε με φανερή δυσπιστία. «Πολύ παράξενο, νομίζω ότι το έχω δει ξανά…» Η Έλντα κοκκίνισε ολόκληρη, μπέρδευε τα λόγια της και την έπιασε και νευρικός βήχας, το πάθαινε κάθε φορά που έλεγε ψέματα.

Η βραδιά κυλούσε πολύ ωραία, η κολοκυθόπιτα έγινε ανάρπαστη και αφού χόρεψαν όλοι σε ρυθμούς ντίσκο και ποπ, στη συνέχεια κάθισαν πάνω στη μεγάλη λευκή μοκέτα της σάλας για να παίξουν «*Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο*»[1]. «Έλντα, είσαι λυκάνθρωπος!» είπε η Μέρεντιθ χαμογελώντας. Η Έλντα γέλασε με την ψυχή της. «Με έπιασες, Μέρεντιθ!» Η συζήτηση μεταφέρθηκε στο θέμα του Χάλοουιν και οι δύο αδερφές Μπράτον, δίδυμες και ιδιαίτερα συμπαθείς, επέμεναν ότι οι μάγισσες και οι λυκάνθρωποι υπάρχουν στα αλήθεια. Η Έλντα, που δεν μπορούσε να ακούει άλλο τις παιδιάστικες ανοησίες τους, πήρε τον λόγο. «Τι είναι αυτά που λέτε; Εντάξει, άλλο η πλάκα, ελπίζω να μην τα εννοείτε αυτά

1. «Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο»: Παιχνίδι με κάρτες, όπου δύο άτομα είναι λυκάνθρωποι και οι υπόλοιποι πρέπει να τους βρουν.

που λέτε… Είμαστε λογικοί άνθρωποι». «Μέρεντιθ, δεν έχεις πει στη φίλη σου για τους γονείς σου;» αναφώνησε η Λίντα Μπράτον που ήταν κατά ένα λεπτό μεγαλύτερη από την Κριστίν. Μια ξαφνική ησυχία πάγωσε το δωμάτιο, η Μέρεντιθ έμοιαζε χαμένη ή έτοιμη να βάλει τα κλάματα και τα δυο αδέρφια της την αγκάλιασαν. «Ελάτε, παιδιά, έχει περάσει η ώρα, ας μαζέψουμε!» είπε η κυρία Γουόλτερς φανερά κουρασμένη και αναστατωμένη. «Η φίλη σου κατάγεται από οικογένεια μαγισσών, Έλντα, οι γονείς της ήταν οι πιο διάσημοι μάγοι της περιοχής, μέχρι που…» Τώρα η Μέρεντιθ ξέσπασε: «Σε παρακαλώ, Λίντα, δεν θέλω να μιλάω για αυτά…»

Ύστερα από δύο εβδομάδες η Έλντα ήταν καθισμένη σε ένα πεζούλι στον προαύλιο χώρο του γυμνασίου του Μέιντον. Στο χέρι της κρατούσε μια ζεστή σοκολάτα με πιπερόριζα και ήταν προσηλωμένη στο βιβλίο της άλγεβρας. «Έλντα, θέλω να σου μιλήσω…» της είπε συνωμοτικά η Μέρεντιθ. «Καλημέρα, Μέρεντιθ, τι έγινε; Γράφω μαθηματικά την επόμενη ώρα. Εσείς γράψατε;» ρώτησε η Έλντα. «Την άλλη εβδομάδα θα γράψουμε, όμως πρέπει να σου πω κάτι σχετικά με τις προάλλες». Η Έλντα την κοίταξε με απορία. «Τι; Με τα περίεργα που λέγατε στο πάρτι; Κατάλαβα ότι σπάγατε πλάκα, μην απολογείσαι, εξάλλου ήταν πραγματικά αστείο, γέλασα κι εγώ». Αλλά η Μέρεντιθ είχε μια περίεργα απολογητική και εξομολογητική έκφραση. «Αχ, Έλντα, δεν ήθελα να πω αυτό ακριβώς. Βλέπεις, όλα όσα έλεγαν τα παιδιά είναι αλήθεια. Έλα αύριο το απόγευμα στο σπίτι μου να διαβάσουμε, πρέπει να σου δείξω κάτι». Η Έλντα άρχισε να νιώθει περίεργα με όλα αυτά και το είπε στη φίλη της. «Εντάξει, Μέρεντιθ, όμως να ξέρεις ότι όλο αυτό έχει αρχίσει να με ενοχλεί». «Θα σου τα εξηγήσω όλα αύριο. Σε παρακαλώ, Έλντα, έχε μου εμπιστοσύνη», είπε η Μέρεντιθ και την αγκάλιασε. «Ας είναι, λοιπόν!» Η Έλντα κατευθύνθηκε προς την αίθουσα των μα-

θηματικών ενώ η Μέρεντιθ την κοίταζε προβληματισμένη να απομακρύνεται.

Το επόμενο απόγευμα η Έλντα ετοιμάστηκε για να πάει στο σπίτι της Μέρεντιθ, όπως της είχε υποσχεθεί. Εδώ και μία εβδομάδα έβρεχε. Πάντα ο Νοέμβρης είναι κρύος και έχει πολλές βροχές στην Αγγλία. Η Έλντα βγήκε από το αμάξι του κυρίου Έζαρς κρατώντας ένα καλαθάκι με μπισκότα σοκολάτας που είχε ετοιμάσει η μαμά της για τους Γουόλτερς. Κάπως διστακτική χτύπησε το κουδούνι. Σε δύο λεπτά η φίλη της ήταν στην πόρτα. Στο χέρι της κρατούσε μια χριστουγεννιάτικη κούπα με έναν τάρανδο. «Καλησπέρα, Έλντα, αυτό είναι για σένα, σοκολάτα με γεύση φουντούκι!» Η Έλντα χαμογέλασε. «Πλάκα κάνεις, είναι ακριβώς ό,τι χρειάζομαι με αυτό το κρύο!» Η Μέρεντιθ της έγνεψε. «Έλα, πέρασε μέσα!» Η Έλντα μπήκε και φώναξε στον μπαμπά της: «Μπαμπά, έλα να με πάρεις στις εννιά!» Ο κύριος Έζαρς έφυγε με το αμάξι του και τα δύο κορίτσια κατευθύνθηκαν προς τη βιβλιοθήκη της οικίας Γουόλτερς.

Κάθισαν στο πάτωμα πάνω σε μια πορτοκαλί μοκέτα με ρόμβους και για να μην κρυώνουν πήραν και από ένα μαξιλάρι πουφ. «Λοιπόν, Μέρεντιθ, σε ακούω…» είπε η Έλντα και ήπιε μια γουλιά από τη σοκολάτα της. «Περίμενε, Έλντα, θέλω να έρθουν και οι υπόλοιποι!» Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκαν η κυρία Εραμένα μαζί με τον Ρούφους και τον Σέλντον. «Γεια σου, Έλντα!» Η Έλντα τους χαιρέτησε και ανακάθισε πάνω στο πουφ. «Αυτό που θέλουμε να σου πούμε, Έλντα, ίσως σου φανεί πολύ παράξενο», ξεκίνησε να λέει η κυρία Εραμένα. «Ίσως και αλλόκοτο», πρόσθεσε η Μέρεντιθ. «Όμως είναι αλήθεια!» πρόσθεσε ο Σέλντον. «Τι πράγμα; Τι είναι αλήθεια; Δεν καταλαβαίνω τίποτα!» παραπονέθηκε η Έλντα. «Η μαγεία, Έλντα, υπάρχει στα αλήθεια!» είπε τώρα ο Ρούφους και κοίταζε την Έλντα μέσα στα μάτια. «Μααα, τι είναι αυτά που λέτε πάλι;» Πριν προλάβει να εκφράσει τις αντιρρήσεις της, η κυρία Εραμένα την έπιασε από

το χέρι και την τράβηξε να σηκωθεί από το πάτωμα. «Έλα να δεις, Έλντα, μόνο έτσι θα καταλάβεις!»

Όλοι μαζί κατευθύνθηκαν προς τη μεγάλη βιβλιοθήκη του δωματίου. Η κυρία Εραμένα κοίταξε τα βιβλία και έβαλε το χέρι της ανάμεσά τους στη μέση της πελώριας βιβλιοθήκης. Ξαφνικά το έπιπλο κινήθηκε δεξιόστροφα και εμφανίστηκε ένα άνοιγμα που δεν υπήρχε πριν. Ένας-ένας πέρασαν με προσοχή μέσα από αυτό. Η Έλντα ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά και είχε ένα προαίσθημα ότι από στιγμή σε στιγμή θα συνέβαινε κάτι πολύ σημαντικό. Το μυστικό πέρασμα τους οδήγησε σε ένα μεγάλο δωμάτιο με τοίχους από πέτρα και γυαλιστερά ξύλινα πατώματα. Στη μέση ήταν στρωμένο ένα τετράγωνο κόκκινο χαλί και στην άκρη υπήρχαν μια παλιά βιβλιοθήκη και ένα μεγάλο γραφείο. Πάνω στο γραφείο ήταν διάφορες πένες και βιβλία ενώ στους τοίχους υπήρχαν διάφορες παλιές φωτογραφίες. Στη μέση του τραπεζιού βρισκόταν μια μεγάλη μεταλλική βάση που πάνω της υπήρχε κάτι σαν λεπτό κλαδί μέσα σε μια γυάλινη θήκη. «Έλντα, αυτό είναι το γραφείο του γιου μου του Πίτερ Γουόλτερς και αυτό εδώ ήταν το ραβδί του. Είναι σπασμένο, όμως ήθελα να το δεις, για να μας πιστέψεις. Δεν θα σου λέγαμε κάτι, καθώς όλα αυτά είναι οικογενειακό μυστικό, όμως το μενταγιόν που φορούσες τις προάλλες στο πάρτι για το Χάλοουιν… Αλήθεια, πού το βρήκες, κορίτσι μου;» Η Έλντα κόμπιασε, ξερόβηξε και μετά της απάντησε: «Η αλήθεια είναι ότι δεν είναι δικό μου… Να, το βρήκα κάτω από τα φύλλα στην αυλή του σπιτιού μου και το κράτησα. Αλήθεια, δεν ήξερα ότι είχε αξία ή κάποιος το έψαχνε, συγγνώμη». «Το μενταγιόν αυτό, κορίτσι μου, είναι ένα από τα πέντε μαγικά μενταγιόν των μάγων του Μέιντον. Φυσικά του λείπει το πετράδι, όμως είμαι σίγουρη ότι είναι αυτό. Είχα δει τη νύφη μου να φοράει ένα ολόιδιο πριν από πολλά χρόνια. Να, δες και μόνη σου». Η κυρία Εραμένα άνοιξε ένα μικρό συρτάρι από το γραφείο

και πήρε στα χέρια της μια ασπρόμαυρη φωτογραφία. Στη φωτογραφία φαίνονταν επτά άτομα από τα οποία τα πέντε φορούσαν από ένα μενταγιόν με ένα πετράδι. Οι άλλοι δύο ήταν ο γιος της κυρίας Εραμένας, Πίτερ, και η ξαδέρφη του Ελίζα. Η Έλντα τα έχασε. Ήταν, όντως, ίδιο με το μενταγιόν της. Ακόμα και η αλυσίδα ήταν ολόιδια. «Ειλικρινά δεν ξέρω τι να πω… Ήταν μάγοι; Κανονικοί μάγοι; Και τι έγινε; Τι τους συνέβη;» η Έλντα είχε τόσες απορίες. «Αχ, κορίτσι μου, θα σ' τα πούμε όλα αλλά ένα-ένα… Βλέπεις, είναι πολλά. Πέρα από τους καλούς μάγους υπήρχε και ένα έκτο πετράδι, το μοβ. Αυτό το μενταγιόν το είχε κάποιος μάγος που είχε μίσος στην καρδιά του. Λένε ότι συμμάχησε με κάποιους μάγους που είχαν αποκτήσει ιδιότητες σαν τους βρυκόλακες. Αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε τότε… δυστυχώς». Η Έλντα κοίταξε προσεκτικά τον χώρο. «Έλντα, ίσως να μην είναι τυχαίο που βρήκες εσύ το μενταγιόν», είπε ο Ρούφους. «Τι εννοείς;» ρώτησε η Έλντα με φανερή δυσπιστία. «Να, τα βιβλία αυτά τα έχω διαβάσει και λένε ότι τα μενταγιόν είναι αυτά που διαλέγουν τον μάγο που θα τα έχει». «Σου διαφεύγει κάτι, Ρούφους, εγώ δεν έχω καμία σχέση με όλα αυτά. Αλλά όπως και να έχει άσε με να δω όλα αυτά τα κειμήλια».

Μετά από λίγα λεπτά, ωστόσο, η Έλντα έπιασε στα χέρια της ένα από τα βιβλία που βρίσκονταν μπροστά της και το άνοιξε τυχαία σε μια σελίδα που έγραφε «Ξόρκια και πετράδια». Δεν καταλάβαινε τι έγραφε και το άφησε πάλι κάτω. Στη συνέχεια, το βλέμμα της σταμάτησε στη θήκη με το σπασμένο ραβδί. «Μήπως θα μπορούσα να το πιάσω;» ρώτησε δειλά η Έλντα και άγγιξε τη γυάλινη θήκη με πρόθεση να την ανοίξει. Η Μέρεντιθ και η Εραμένα της έγνεψαν καταφατικά. Η Έλντα έπιασε στα δυο της χέρια τα δύο κομμάτια από το σπασμένο ραβδί του Πίτερ Γουόλτερς. «Φαντάζομαι ότι κανονικά θα ήταν κάπως έτσι», είπε ψιθυριστά και προσπάθησε να ενώσει τα δύο κομμάτια φέρνοντάς τα το ένα κοντά στο

άλλο. Εκείνη τη στιγμή παρατήρησε ότι όλοι την κοιτούσαν παράξενα και σύντομα κατάλαβε και η ίδια το γιατί. Τα δύο κομμάτια είχαν πλέον ενωθεί και το ραβδί είχε αποκτήσει ένα χρυσό επίχρισμα. Όλοι κοιτούσαν αποσβολωμένοι ενώ η Έλντα το κράτησε στο χέρι της και δείχνοντας ένα από τα βιβλία το σήκωσε στον αέρα. Μετά από αυτό ένιωθε να ζαλίζεται και σωριάστηκε στο πάτωμα. Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια της βρισκόταν στο κρεβάτι της φίλης της, η ώρα είχε περάσει και σε λίγο θα έρχονταν οι γονείς της για να την πάρουν. Αφού συνήλθε, ήπιε την πορτοκαλάδα που της είχε ετοιμάσει ο Σέλντον και αφού φόρεσε το ζεστό της παλτό τους χαιρέτησε. Υποσχέθηκε να κρατήσει το μυστικό τους και έφυγε.

Οι επόμενες μέρες κύλησαν ήσυχα, οι δύο φίλες δεν ξαναμίλησαν για όσα συνέβησαν εκείνο το βράδυ. Η Έλντα είχε ρωτήσει τη φίλη της αν προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν το ραβδί όταν εκείνη έφυγε και έμαθε ότι, όταν λιποθύμησε, το ραβδί έπεσε στο πάτωμα και έσπασε. Η κυρία Εραμένα είχε πει ότι όλα τα παιδιά έπρεπε να ασχοληθούν με τα μαθήματά τους και ήταν λάθος που έμπλεξε σε αυτό την Έλντα.